

Naša mala vas* ne premore knjižnice. Ker v njej ni šole, otroci tu nimajo niti šolske knjižnice. Že dolga leta, mislim, da vse od njegovih začetkov v prvi polovici sedemdesetih let, vsakih štirinajst dni k nam knjige za vse, ne le šolarje, pripelje bibliobus. Po ustaljenem urniku - v zadnjem času ob torkih popoldne. Vselej se za uro ustavi na istem mestu, pred trgovino in (nekdanjo) gostilno. Branja željnim na široko odpre vrata in ponudi vse iz svoje omejene, a kljub temu obsežne in raznolike zbirke knjig. Najmlajšim slikanice in pravljice, osnovnošolcem tudi knjige za domače branje, bralno značko in drugo, kar »rabijo za šolo«. Odrasle pritegne najrazličnejše knjižno branje, romani predvsem za sprostitev in priročniki za nova znanja.

Knjigoljubci v potujoči knjižnici, kot ji mnogi najpogosteje rečemo, radovedno brskamo po njenih policah. Že leta brez danes marsikomu neznanega plastičnega trikotnika v roki. Ta je bil nekdanj v (skoraj) vsaki knjižnici obvezen pripomoček pri iskanju knjižnega gradiva, čeprav se je ob njegovi napačni uporabi tako hitro strgal plastični ovitek, ki je ščitil knjigo. Brez te nadleže tudi danes najdemo knjigo, s katero si bomo krajšali čas, se potopili v drug svet, se razvedrili, morda nas bo zazibala v sanje ali česa novega naučila. Mnogi bralci knjig vselej naberejo polno vrečo, drugi si skrbno izberejo eno samo, morda dve. Oboji čez dva tedna v »potujočo« pridejo spet.

Bibliobus v naši mali vasi namreč ni le izposojevalnica knjig. Je tudi srečevališče, mladih in starih. Ljudje vseh generacij v uri, za kolikor se bibliobus ustavi tu, vstopajo vanj, da bi zase in za svoje bližnje poiskali knjige, ki bodo naslednjih štirinajst dni, morda več, pritegovale njihovo pozornost, burile domišljijo, jih nasmejale, jim širile obzorja. Med listanjem po knjigah hitro steče pogovor. S knjižničarko, ki vselej ustrezljivo izbrska, kar bralci iščemo in želimo, poleg pa ponudi še knjigo, dve ali tri. Prav tako z voznikom bibliobusa, ki se spretno prelevi v izposojevalca in bralcu ob vračanju prebranega hitro izroči zanj prispele rezervirane knjige. Pogovor, pa ne le o knjigah, se medtem plete tudi med bralci. Čeprav smo obiskovalci potujoče knjižnice večinoma sokrajani, se mnogi leta srečujemo le ali tudi tu. Preletimo knjižno bero drug drugega, si izmenjamo priporočila za branje. Seveda med nami krožijo tudi druge »novice«. Ob tem v zadnjem delu bibliobusa najmlajši v svojem kotičku zvedavo listajo po njim najljubših knjigah. Obdani s knjigami se velikokrat nasmejemo spontanim šalam, prav tolikokrat »kaj pametnega rečemo« - drug drugemu pomagamo z nasveti in napotki, če je treba, ali pokomentiramo aktualne dogodke. In čez štirinajst dni najbrž prav tako.

Ta kratka, a dolgoletna srečanja vse nas nekako povezujejo in tako kot knjige bogatijo naše življenje. Zato je »torek, ko je knjižnica«, kakor rečemo, namenjen tudi druženju. In nekateri, ki že leta skupaj prihajamo v potujočo knjižnico, ga

skoraj vselej nadaljujemo ob kavi, eni od novodobnih oblik druženja tudi v naši mali vasi.

*Naša mala vas so Dogošče.

Elizabeta Gregorič